

Bohumír Švestka

Dne 1.listopadu jsme se setkali s panem Bohumírem Švestkou, který se s námi podělil o své vzpomínky z dob kolektivizace.

Pan Bohumír Švestka se narodil v únoru v roce 1946 v Teplicích a od mládí musel pracovat na vlastním statku spolu se svými čtyřmi sourozenci. V Bohumírovo 4 letech mu umírá děda, což jak nám řekl on sám, je jeho první vzpomínka na dětství. Bohumír měl velmi složité dětství, jak z důvodu neúprosného pracování na poli, tak z důvodu duševního, jelikož jeho matka byla na část těla ochrnutá. Bohumír musel denně pomáhat na poli a na domácí úkoly mu už zbyl jen večer. S přáteli mohl trávit čas jenom když bylo ošklivé počasí. Jednoho dne přijeli komunisté z úřadu a většinu jejich majetku znárodnili, rodina poté neměla ani na jídlo, a proto musel každý den Bohumír proběhnout celý statek, aby našel 16 vajíček, za které rodina koupila 1 bochník chleba na celý den, aby nezahynuli hladem. Rodina nadále soukromě podnikala, ale byla pod velkým tlakem úředních dodávek. Pod sousředeným nátlakem tatínek vztoupil do JZD, a protože byl zemědělským odborníkem, snažil se pomoci družstvu ve zlepšení hospodaření. I když se jeho otec dřel, jeho mzda byla pouze 9kč za den. JZD neprosperovalo kvůli tomu, že ředitel zemědělství nerozuměl, ale byl komunist, takže na této pozici zůstal. Proto na tom také byla jeho rodina tolik finančně zle.

Vzhledem k politické nespolehlivosti rodiny, nechtěli Bohumíra přijmout na žádnou střední školu, proto musel na zemědělskou školu, kde již uměl vše osd malička. Po roce se díky jeho známostem konečně dostal na výuční obor kováře, který tolik toužil studovat. Na internátě, kde Bohumír studoval, byl velice tvrdý režim, téměř jako na vojně, ale na to byl pamětník zvyklý od svých sedmi let, kdy začal pracovat na poli. Bohumír se vyučil, ale nuceně zůstal pracovat v JZD za velice nízkou mzdu. Když se po 3 letech naskytl možnost odejít, tak jí hned využil a odešel pracovat na stavbu metra do Prahy jako kovář. Jeho šéf si Bohumíra velmi vychvaloval, protože byl velký pracant. Bohumír konečně dostával vyšší mzdu a méně směn. Roku 1968 pamětník několikrát málem přišel o život, když v jeho blízkosti explodovala muniční auta. Roku 1969 pracoval jako údržbář, a dokonce jednou i zachránil život člověku v šachtě.

Když potkal svou ženu, přestěhoval se za ní do Zbraslavi, kde žijí dodnes a všechna jeho trápení jsou již pouhou vzpomínkou.